

Από τις πρόβες του έργου
«Ο βασιλικός του βασιλιά Βασίλη»
στην αίθουσα του Μουσικού Σχολείου.

Η παράσταση στην Αίθουσα ΔΗ.Π.Ε.Θ.Ε. Αγρινίου,
Κυριακή 16 Νοεμβρίου 2003.

Το ημερολόγιο μιας παράστασης

Γιάννης Νταλιάνης, Βαθ Γυμνασίου

Η γνωριμία μας με την κ. Σπυρέλη. (1η ημέρα)

Ήταν μια υπέροχη ηλιόλουστη μέρα του Σεπτεμβρίου όταν στο πρόγραμμα της ημέρας έγραφε το όνομα: “κ. Σπυρέλη (θεατρική παιδεία)”. Εμείς παιδιά της Α γυμνασίου δεν ξέραμε πολλά γι’ αυτό το μάθημα ώσπου χτυπά την πόρτα της τάξης η κ. Σπυρέλη και μας είπε πως θέλει παιδιά για να παίξει ένα παιχνίδι. Χωρίς να έχω καταλάβει τι εννοεί με τον όρο “παιχνίδι” μια δύναμη με έκανε να σηκώσω το χέρι μου, ένιωθα ηλίθιος, γιατί μόλις τα μικρά παιδιά παίζουν παιχνίδια.

Τι εστί παιχνίδι; (2η ημέρα)

Τελικά όμως κατάλαβα ότι δεν ήμουν ο πιο ηλίθιος άνθρωπος του κόσμου, αλλά ο πιο τυχερός. Το παιχνίδι που μας είπε η κ. Σπυρέλη ήταν να προσπαθήσουμε να ζωντανέψουμε το παραμύθι του παραμυθά κ. Φλωρόπουλου. Έτσι κάναμε ένα πηδηματάκι αριστερά, δύο δεξιά, πιάσαμε το πόμολο μιας πόρτας, αποχαρτέψαμε την πραγματικότητα και μπήκαμε “στο όνειρο του παραμυθά”

Μόλις έμαθα ότι είμαι διάδοχος του κ. Φλωρόπουλου (ημέρα 3η)

Ημέρα Σάββατο. Μπαίνω στο “καράβι της φαντασίας και σαλπάρω για το Μουσικό Σχολείο” Μόλις φτάνω βλέπω την κ. Σπυρέλη πνιγμένη σε ένα χαρτομάνι. Αφού της ρίξαμε ένα σωσίβιο μας ανακοίνωσε τον τίτλο του έργου: «Ο Βασιλικός του Βασιλιά Βασίλη» και την ρώτησα: “Ποιος είναι ο Βασίλης” και αυτή μου απάντησε με το μάτι της να γυαλίζει: “εσύ!” (μεταξύ μας την ψώνισα λίγο... λίγο δηλαδή όσο πατάει ο ελέφαντας γιατί είναι το πρώτο μου έργο και πήρα πρωταγωνιστικό ρόλο).

Τελικά είναι δύσκολο να ανεβάσεις ένα έργο χωρίς πόρους. (Ημέρα 4η έως 18η)

Μέχρι εδώ όλα καλά ώσπου δεκαοκτώ παιδιά περίμεναν να πάρουν το έργο στα χέρια τους. Λίγο δύσκολο γιατί δεν μπορούσαμε να φτιάξουμε δεκαοκτώ βιβλία. Η κ. Σπυρέλη προσπαθούσε να βγάλει κρυφά φωτοτυπίες (ξέρετε το σχολείο μας έχει έλλειψη χαρτιού και μελάνης για το φωτοτυπικό).

Οι πρόβες του έργου στην Α Γυμνασίου. (Ημέρα 18η έως τέλος της σχολικής χρονιάς)

Τι να σας πω αυτό που ζήσαμε όλοι αυτή τη χρονιά δεν περιγράφεται με λόγια. Κατ’ αρχήν, οι πρόβες αυτού του έργου ήταν φανταστικές. Μας έκαναν να γνωρίσουμε ότι μέσα μας, εκτός από την προσωπικότητά μας είχαμε έναν άλλο εαυτό που κρυβόταν τόσα χρόνια πολύ καλά και η κ. Σπυρέλη μας έφερε τον χάρτη για την ανακάλυψή του. Ακόμα μέσα από αυτές τις πρό-

βες δημιουργήθηκαν πολλές καλές φιλίες που θα ζήσουν για πάντα. Αξέχαστο θα μας μείνει πάντα το πάρτι που γινόταν μετά από κάθε πρόβα.

“Καλή σχολική χρονιά”, ο Βασιλικός του βασιλιά Βασίλη ξαναχτυπά. (Ημέρα 1η, δεύτερης σχολικής χρονιάς)

Αρχίζουμε ξανά τις πρόβες, αλλά με πιο συγκρότηση και πείσμα, γιατί κάποτε πρέπει να τελειώσουμε το έργο.

Νέα μέλη στη θεατρική ομάδα. (Ημέρα 2η)

Το έργο πήγαινε πολύ καλά ώσπου έπεσε στο σημείο των αυτοσχεδιασμών. Τότε ήταν που ο πελαργός μας έφερε άλλα 52 παιδιά στην οικογένειά μας να αυτοσχεδιάσουν.

Η ζήλια ανάμεσα στα αδερφάκια. (Ημέρα 3η έως 13η)

Μόλις ήρθαν τα νέα μωρά στον κόσμο (του Θεάτρου) η “μητέρα” μας μας παράτησε και άρχισε να ασχολείται με αυτά. Εμείς είχαμε αρχίσει να βγάζουμε καπνούς και για ένα δεκαήμερο η ομάδα περνούσε κρίση. Αυτό με κάτι διπλές διανομές που μπήκαν και έγινε μεγάλο μπάχαλο.

Το όνειρο φοράει τα καλά του. (Ημέρα 20 ημέρες πριν την παράσταση)

Μάλις σήμερα μάθαμε πως σε 20 ημέρες παίζουμε. Πέσαμε απ’ τα σύννεφα. Οι πρόβες γινόταν όλο και πιο πολλές και το άγχος μεγαλύτερο. Υπήρχαν και μερικές εξεγέρσεις από την κ. Σπυρέλη και μέναμε στα κρύα του λου-

τρού.

“Δεύτε τελευταίον ασπασμόν” (Ημέρα της παράστασης)

Ωρα 5:00 μεσάνυχτα πετάχτηκα πάνω από την αγωνία μου. Χτυπάω αναπάντητη στην κ. Σπυρέλη και εκείνη με παίρνει τηλ. και μου λέει τι θέλω τέτοια ώρα ξύπνιος. Της είπα ότι έχω αγωνία και αυτή άρχισε να ροχαλίζει. Ετοίμασα τις στολές μου έβαλα όλα τα πράγματα που θέλω και περίμενα από τις 7:15 στη στάση μην χάσω το λεωφορείο που περνάει στις 8:00. Τελικά πήγα σχολείο και είχαμε εκλογές. Ψήφισα γρήγορα και έφυγα τρέχοντας για το Δ.Θ. Το σχολείο ήρθε νωρίτερα από την ώρα του και τρέχαμε όλοι να ετοιμαστούμε. Μπαίνει η μουσική και η καρδιά μου σταματάει. Η κυρία Σπυρέλη μας είπε ότι δεν φαίνεται κανένας από κάτω αλλά μόλις βγήκα να παίξω είδα 245 παιδιά να περιμένουν να δούν το θέατρο. Πήρα μια βαθιά ανάσα και άρχισα να παίζω. Όταν είδα την Κων/να να μπαίνει τόσο ψύχραμη και ένιωσα πάλι την καρδιά μου να χτυπά. Αυτό ήταν. Τα 245 κεφάλια εξαφανίστηκαν και ένιωσα σαν να παίζω μόνος μου.

